

Sygn. akt VII U 3040/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Ołtarzewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Alicja Jarzyna

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 3 października 2012 r. nr (...) - (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 3040/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03 października 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej K. M. prawa do renty socjalnej na podstawie art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003r. Nr 135, poz. 1268 ze zm.) albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 28 września 2012 r. uznała, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy ale całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie trwania studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona K. M. podnosząc, że naruszenie sprawności organizmu powodujące całkowitą niezdolność do pracy powstało przed ukończeniem 18 roku życia. Wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu psychiatrii i rehabilitacji. Ponadto wskazała, iż w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności wskazano, iż niepełnosprawność istnieje od dzieciństwa. Podniosła także, iż miała już przyznane prawo do renty socjalnej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona K. M., urodzona dnia (...), w okresie od 1 stycznia 1999r. do 31 sierpnia 2001r (k. 43 akt sądowych VIII U 70/04), od 1 października 2001r. do 30 września 2003r. (k. 44 akt sądowych VIII U 70/04) oraz od dnia 01 października 2003r. do 30 września 2005r. miała przyznane prawo do renty socjalnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990r. o pomocy społecznej (DZ. U. z 1998r nr 64 poz. 414 ze zm.), posiadając jednocześnie orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z dnia 25.09.2003r. wydane na okres do 30 września 2005r.

W dniu 20.11.2009r. wnioskodawczyni złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 18.01.2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej K. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak wymagalnych okresów składkowych i nieskładkowych, wskazując jednocześnie, iż wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2010r. Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił odwołanie w tej sprawie.

W dniu 01.09.2010r. wnioskodawczyni złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej.

Decyzją z dnia 25 października 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej K. M. prawa do renty socjalnej albowiem Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 12.10.2010 r. uznał, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy ale całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie trwania studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Postanowieniem z dnia 11.01.2011r. Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił odwołanie w sprawie.

W dniu 26 lipca 2012r. wnioskodawczyni złożyła w organie rentowym kolejny wniosek o rentę socjalną załączając orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 03.11.2010r. stwierdzający znaczny stopień niepełnosprawności.

Została skierowana na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 31.08 2012 r. uznał, że odwołująca się jest całkowicie niezdolna do pracy do 30.09.2013r., ustalając datę całkowitej niezdolności do pracy na dzień 14.06.2010r. Wskazał, że całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończenia 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Lekarz orzecznik rozpoznał u ubezpieczonej schizofrenię paranoidalną, mózgowie porażenie dziecięce. Od powyższego orzeczenia ubezpieczona złożyła sprzeciw. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 28 września 2012 r. również uznała, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy do 30.09.2013r., ustalając datę całkowitej niezdolności do pracy na dzień 14.06.2010r. rozpoznając u niej schizofrenię paranoidalną, mózgowie porażenie dziecięce pod postacią niedowładu połowiczego prawostronnego, okresowy zespół bólowy kręgosłupa L-S nieupośledzający.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzjami z dnia 3 października 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. M. prawa do renty socjalnej.

K. M. w dniu 30 czerwca 2006r. ukończyła studia na kierunku (...)na poziomie licencjatu. Posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 03.11.2010 r. wydane przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności, którym orzeczono znaczny stopień niepełnosprawności.

Od grudnia 2012r. ubezpieczona pracuje w ramach umowy o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy jako stażystka w świetlicy socjoterapeutycznej.

Okoliczności bezsporne, vide : decyzja ZUS z dnia 01.02.2006r. k. 29 akt ubezpieczeniowych, wniosek z dnia 20.11.2009r k. 31-33 akt ubezpieczeniowych, decyzja z dnia 18.01.2010r.k. 64 akt ubezpieczeniowych, postanowienie z dnia 31.03.2010r. k. 71 akt ubezpieczeniowych, wniosek z dnia 01.09.2010r. k. 73-74 akt ubezpieczeniowych, decyzja z dnia 25.10.2010r. k. 80 akt ubezpieczeniowych, postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 11.01.2011r. k.

95 akt ubezpieczeniowych, wniosek z dnia 26.07.2012r. k. 97- 98 akt ubezpieczeniowych, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 99 , orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 31.08.2012r. k. 108 akt ubezpieczeniowych wraz z opinią lekarską – k. 146 dokumentacji lekarskiej, sprzeciw k. 147 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28.09.2012r.wraz z opinią lekarską – k. 110 akt ubezpieczeniowych oraz k. 161-162 dokumentacja lekarska, decyzje ZUS z dnia 03.10.2012r. – k. 111 akt ubezpieczeniowych, dyplom (...) k. 150 akt ubezpieczeniowych.

W celu ustalenia, czy naruszenie sprawności organizmu powodujące całkowitą niezdolność ubezpieczonej do pracy powstało przed ukończeniem 25 roku życia tj. przed dniem 13.01.2006r., a jeżeli tak to na czym to naruszenie sprawności polega i kiedy nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia, powodujące całkowitą niezdolności do pracy wymagane były wiadomości specjalne, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 279, 284, 292 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa – rehabilitanta i psychiatry zgodnie z rodzajem schorzeń występujących u wnioskodawczyni.

Pismem z dnia 14 grudnia 2012r. pozwany organ rentowy wskazał, że orzeczona całkowita niezdolność do pracy w dniu 12.10.2010r., w dniu 31.08.2012r. jak i w dniu 28.09.2012r. spowodowana była schorzeniami psychicznymi, których początek datuje się na dzień 14.06.2010r., a które nie pozostają w związku z naruszeniem sprawności organizmu do 12.01.2006r. Pozwany wskazał, iż renta socjalna, którą ubezpieczona pobierała od 10.2003r. do 09.2005r. była spowodowana mózgowym porażeniem dziecięcym, które obecnie nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy.

(pismo z dnia 14.12.2012r. k. 22 akt)

Na podstawie jednorazowego badania sądowno-psychiatrycznego przeprowadzonego w warunkach ambulatoryjnych oraz po analizie akt sprawy wraz z dokumentacją medyczną biegły sądowy psychiatra rozpoznał u skarżącej K. M. schizofrenię paranoidalną. W uzasadnieniu opinii wskazał, iż uczestniczka postępowania podjęła leczenie psychiatryczne od **dnia 21 maja 2008 roku** i kontynuowała je w warunkach szpitalnych do 19 listopada 2008 roku, pogorszenie stanu psychicznego nastąpiło około dwa miesiące przed rozpoczęciem leczenia szpitalnego. Powyższa data może być uznana za datę powstania częściowej niezdolności do pracy z powodu choroby psychicznej pod postacią schizofrenii. Zdaniem biegłego wcześniej orzekana przez biegłych sądowych i Sąd pierwszej instancji częściowa niezdolność do pracy i całkowita orzekana przez Sąd drugiej instancji niezdolność do pracy pozostawała bez związku z zaburzeniami stanu psychicznego uczestniczki postępowania. Do chwili rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego w roku 2008 ubezpieczona dobrze funkcjonowała społecznie, kontynuowała naukę pracowała zawodowo, nie zdradzała istotnych zaburzeń stanu psychicznego. Jak wskazał biegły pogorszenie stanu psychicznego w ramach wcześniej rozpoznanej schizofrenii paranoidalnej powodujące obecnie całkowitą niezdolność do pracy od 14 czerwca 2010 roku jest bez związku z naruszeniem sprawności organizmu przed 13 stycznia 2006 roku. Reasumując biegły wskazał, iż stan psychiczny K. M. nie czyni ją całkowicie niezdolną do pracy w związku z naruszeniem sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki przed ukończeniem 25 roku życia, czyli **przed 13 stycznia 2006 roku**. Przychylił się do orzeczenia organu rentowego w całej rozciągłości.

(dowód : opinia sądowno lekarska biegłego psychiatry k. 25-27 akt)

Biegła sądowa neurolog rehabilitant rozpoznała u wnioskodawczyni mózgowie porażenie dziecięce pod postacią niedowładu połowiczego, prawostronnego, dysfunkcję ruchową prawych kończyn z ich niedorozwojem. W uzasadnieniu opinii wskazała, iż zmiany chorobowe zawarte w rozpoznaniu lekarskim istnieją od wczesnego dzieciństwa. Wnioskodawczyni jest z tego powodu trwale częściowo niezdolna do pracy. Biegła nie stwierdziła by istniejące od dzieciństwa naruszenie sprawności organizmu, wywołane mózgowym porażeniem dziecięcym, uległo nasileniu i spowodowało całkowitą niezdolność do pracy. Badaniem neurologicznym stwierdziła utrwalony niedowład połowiczy prawostronny, znacznie nasilony w prawej kończynie górnej. Wskazała, iż wnioskodawczyni jest praktycznie jednoręczna, gdyż prawa ręka jest funkcjonalnie nieprzydatna. Samodzielne chodzenie jest zaburzone niedowładem i niedorozwojem prawej kończyny dolnej. Wskazała, iż wnioskodawczyni jest trwale częściowo niezdolna do pracy. Zaburzenia ruchowe są funkcjonalnie skompensowane. Wnioskodawczyni była badana przez

biegłego neurologa w 2006r z orzeczeniem trwałej częściowej niezdolności do pracy. Biegła nie stwierdziła pogorszenia stanu funkcjonalnego w porównaniu z badaniem z 2006r. i nie znalazła podstaw do stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych.

(dowód : opinia sądowo lekarska biegłego neurologa k. 33-34 akt)

Wnioskodawczyni złożyła zastrzeżenia do opinii biegłych oraz nie zgodziła się ze stanowiskiem prezentowanym przez pozwanego organ rentowy. ***Odnośnie opinii biegłego neurologa wskazała, iż nie zgadza się z opinią, gdyż w jej ocenie obecny stan zdrowia pogorszył się w stopniu znacznym. Wyjaśniła, iż występuje u niej drętwienie kończyn dolnych i górnych z prawej strony ciała, występują bóle kręgosłup oraz zdiagnozowano u niej dyskopatię, która nie została uwzględniona przez biegłego. Podniosła, iż w obecnym stanie zdrowia fizycznego nie jestem w stanie pracować fizycznie oraz poddała wątpliwość, aby miała siłę fizyczną by pracować zawodowo z dziećmi i młodzieżą w dłuższym okresie. Odnosząc się do opinii biegłego lekarza psychiatry wskazała, iż nie zgadza się z ustaloną datą powstania całkowitej niezdolności do pracy ustaloną przez biegłego na dzień 14.06.2010r., wskazała, iż według stanu faktycznego za przybliżoną datę powstania całkowitej niezdolności do pracy winna być uznana data 21.05.2008r. Podtrzymała stanowisko, iż nie jest w stanie podjąć żadnej pracy fizycznej, a z wielkim trudem przychodzi jej podejmować prace umysłową, jaką obecnie wykonuje na stażu w świetlicy socjoterapeutycznej w G.. Podniosła, iż wykonywanie pracy zawodowej jest dla niej zbyt wielkim obciążeniem. Nie zgodziła się ze stanowiskiem pozwanego, iż jest całkowicie niezdolna do pracy od 14.06.2010r. z powodu stanu psychicznego i jednocześnie nie pozostaje niezdolna do pracy z powodu stanu fizycznego, która obecnie nie powoduje całkowitej niezdolności do prac. Wyjaśniła, iż jej niepełnosprawność psychiczna powstała z dniem 21.05.2008r. a nie jak wskazuje pozwany z dniem 14.06.2010r. Zwróciła uwagę, iż pozwany nie uznał mózgowego porażenia dziecięcego jako schorzenia kwalifikującego do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Zwróciła uwagę na fakt przyznania jej prawa do renty socjalnej w przeszłości.***

Vide : pismo z dnia 15.03.2013r. wnioskodawczyni – k. 45- 46

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2013r. podtrzymała stanowisko prezentowane w piśmie z dnia 15.03.2013r. o nadto podała, iż ukończyła studia licencjackie na kierunku (...)w 2006r. , ukończyła Studium Ochrony (...) w 2003r., a na przełomie 2006/2007 odbyła roczny staż jako wychowawca w internacie, zaś obecnie od grudnia 2012r. pracuje jako stażystka w (...)w G., w pełnym wymiarze czasu pracy.

(protokół k. 50 akt)

Bezsporny stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu rentowego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, w związku z czym Sąd również nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

W ocenie Sądu, opinie wydane w sprawie przez biegłych sądowych zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych, dlatego też Sąd w pełni je podzielił. Opinie te zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu wnioskodawczyni oraz analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej. Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u wnioskodawczyni schorzenia i ich wpływ na jej zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni K. M. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizę prawidłowości zaskarżonej decyzji wypada rozpocząć od wskazania, iż renta socjalna ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Stosownie zaś do treści art. 5 powołanej ustawy, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje obecnie lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „lekarzem orzecznikiem”, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Przepis art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, definiując niezdolność do pracy, stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast zgodnie z jej art. 13 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. niepublikowany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04, niepublikowane), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia.

Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy o emeryturach i rentach przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności

w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Z uwagi na okoliczność, że wnioskodawczyni ukończyła wiek 25 lat, koniecznym w sprawie było zbadanie, czy naruszenie sprawności organizmu powodujące całkowitą niezdolności ubezpieczonej do pracy powstało przed ukończeniem 25 roku życia tj. przed 13.01.2006r.

Na okoliczność rozstrzygnięcia spornej kwestii Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu neurologii - rehabilitacji i psychiatrii a więc biegłych posiadających odpowiednie kwalifikacje w stosunku do stwierdzonych u skarżącej schorzeń.

Biegły sądowy psychiatra na podstawie jednorazowego badania sądowo – psychiatrycznego oraz po analizie akt sprawy wraz z dokumentacją medyczną wskazał, że stan psychiczny K. M. nie czyni ją całkowicie niezdolną do pracy w związku z naruszeniem sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 r. ż lub w trakcie nauki przed ukończeniem 25 r.ż, czyli przed dniem 13.01.2006. (k. 27)

Natomiast biegły neurolog wskazał, iż zmiany chorobowe występujące u wnioskodawczyni istnieją od dzieciństwa a wnioskodawczyni jest z tego powodu trwale częściowo niezdolna do pracy. Biegły nie stwierdził by istniejące od dzieciństwa naruszenie sprawności organizmu wywołane dziecięcym porażeniem mózgowym uległo nasileniu i spowodowało całkowitą niezdolności do pracy. Biegła nie stwierdziła całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych (k. 34)

Zdaniem Sądu, przedstawione przez biegłych sądowych opinie stanowią wystarczający materiał do oceny zdolności wnioskodawczyni do pracy. Zostały one sporządzone rzetelnie przez fachowców w swojej dziedzinie, w związku z czym brak podstaw do podważania ich miarodajności. Należy również podkreślić, iż stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia i opisany w opiniach stan przedmiotowy korespondują z wnioskami ostatecznymi opinii, które zostały sporządzone w sposób rzeczowy i kompetentny.

Z przytoczonych względów, Sąd Okręgowy dokonując weryfikacji i kontroli sfery merytorycznej wydanych opinii w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, z uwzględnieniem kryteriów poziomu wiedzy biegłych, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopnia stanowczości wyrażonych w nich ocen, nie znalazł podstaw do zakwestionowania tych dowodów w niniejszej sprawie.

Podnieść w tym miejscu należy, że w utrwalonej praktyce orzecniczej sądów przyjęto, iż strona, która zamierza skutecznie podważyć wartość dowodową opinii biegłego sądowego winna przytoczyć rzeczowe argumenty, uzasadniające jej twierdzenia. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądów strona, która chce zakwestionować wnioski wyrażone w opiniach winna przedstawiać konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość.

Tymczasem zarzuty stawiane przez ubezpieczoną, co do opinii biegłego sądowego neurologa poddające pod wątpliwość możliwość podjęcia przez nią pracy fizycznej oraz powołanie się na brak siły do podjęcia pracy z dziećmi i młodzieżą, w świetle wyjaśnień złożonych na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2013r., z których wynika, iż ukończyła

ona studia licencyjne w zakresie pedagogiki opiekuńczo – wychowawczej w 2006r. (co zostało także potwierdzone w stanie faktycznym sprawy) oraz Studium Ochrony (...) w 2003r. a na przełomie 2006/2007 odbyła roczny staż jako wychowawca w internacie a obecnie pracuje od grudnia 2012r. na czas określony do końca maja 2013r. jako stażystka w (...)w G. w pełnym wymiarze czasu pracy nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż uzyskane przez K. M. wykształcenie daje podstawy do uznania, że jej praca zawodowa będzie związana z pedagogiką opiekuńczo – wychowawczą, a nie z pracą fizyczną. Podkreślenia także wymaga, iż jak sama wskazała obecnie pracuje jako stażystka w (...)w G., w pełnym wymiarze czasu pracy co ewidentnie stoi w sprzeczności z jej subiektywnym odczuciem.

Nie uszło uwadze Sądu, iż wnioskodawczyni w zarzutach do opinii biegłego psychiatry wskazała, iż w jej ocenie całkowita niezdolność do pracy ze względu na stan psychiczny powstała od daty 21.05.2008. Podkreślenia wymaga, iż przy ustalaniu prawa do renty socjalnej istotnym jest, aby naruszenie sprawności organizmu powstało w okresach w/w, przy czym nie musi to naruszenie od razu powodować całkowitej niezdolności do pracy. Nawet przyjmując za ubezpieczoną, że naruszenie sprawności organizmu związane ze stanem psychicznym, które w efekcie doprowadziło do całkowitej niezdolności do pracy, powstało od czasu hospitalizacji czyli od 21 maja 2008r., to okoliczność ta nie daje podstaw do uwzględnienia odwołania. Zgodnie bowiem z powołanym wyżej przepisem naruszenie sprawności organizmu powodujące całkowitą niezdolność do pracy musi powstać najpóźniej przed ukończeniem 25 roku życia. W przypadku ubezpieczonej naruszenie to musiałoby powstać przed dniem 13 stycznia 2006r., a nie jak powstało ponad 2 lata później. Z kolei schorzenie występujące u ubezpieczonej od dzieciństwa nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy.

Nie uszło uwadze Sądu, iż wnioskodawczyni w odwołaniu od zaskarżonej decyzji i w zastrzeżeniach do opinii biegłych podnosiła okoliczność przyznania jej prawa do renty socjalnej we wcześniejszym okresie czasu. Odnosząc się do tego zakresu zagadnienie wskazać należy, iż w rzeczywistości wnioskodawczyni miała przyznane prawo do renty socjalnej w okresie od 1 stycznia 1999r. do 31 sierpnia 2001 (k. 43 akt sądowych VIII U 70/04), od 1 października 2001r. do 30 września 2003r. (k. 44 akt sądowych VIII U 70/04) oraz od dnia 01 października 2003r. do 30 września 2005r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990r. o pomocy społecznej (DZ. U. z 1998r nr 64 poz. 414 ze zm.), posiadając jednocześnie orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z dnia 25.09.2003r. wydane na okres od września 2003r. do 30 września 2005r.

Natomiast z dniem 01 października 2003r. weszła w życie ustawa z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz.U. Nr 135poz. 1268 ze zm.) , która w art. 18 pkt 4 uchyliła przepis art. 27a powołanej wyżej ustawy o pomocy społecznej. Istotnym jest jednak, że prawo do renty socjalnej ubezpieczona uzyskiwała w oparciu o orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, a nie na podstawie orzeczenia uznającego ją za całkowicie niezdolną do pracy. Ustalanie stopnia niepełnosprawności odbywa się w oparciu o odmienne przepisy i inne kryteria niż orzekanie o niezdolności do pracy, stąd też argument o posiadaniu wcześniej prawa do renty socjalnej nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Reasumując wskazać należy, iż przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe, a w szczególności treść opinii biegłych wykazało zasadność stanowiska pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z treścią przywołanych wyżej przepisów, orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwy podpis.